

I Virkeligheden havde han aldrig følt sig friere og lykkeligere end nu, da han paany var bleven ene mod de mange. Han, som havde Ord for at være den af alle danske Statsmænd, der havde holdt de fleste Taler, havde i en vis Forstand været den tavseste i Landet. Han syntes selv, at han havde været stum i tredive Aar. Som Ordfører for et Parti, der talte tre Fjerdedele af Landets Vælgere, havde han maattet fortie eller tilhulle, hvad han inderst inde følte, og være en Mand af alles Mening. Men nu havde han faaet sit eget Mæle tilbage, og skulde han ikke opleve at se Resultatet af sin sidste Kamp, saa naaede han dog inden sin Død at befri sin Sjæl! —

I den begyndende Mørkning efter en Arbejdsdag, der var begyndt Klokken otte om Morgen, sad han ved sit Skrivebord, da han pludselig lagde Pennen og lænede sig tilbage i Armstolen, overvældet af Træthed. Et Øjeblik efter sov han.

Ved Vinduet sad Frk. Evaldsen, der i denne Tid helt gik op i Omsorgen for ham og sjælden forlod Huset før ud paa Natten, naar hun efter mange Overtalelser havde faaet ham til at gaa i Seng. Hun sad med en udfoldet Avis, hvorefter hun havde læst højt for ham, mens han arbejdede. Det var bleven en Vane hos ham at skulle have Akkompagnement af en menneskelig Stemme, naar han skrev sine Artikler, og i Almindelighed hørte han ogsaa efter og kunde midt under sit eget Arbejde gøre en Bemærkning om det, der blev læst, eller sige: „Spring det over! . . . Det keder mig!“

Skønt Frk. Evaldsen godt saa, at hans Hoved var sunket ned paa Brystet, fortsatte hun sin Oplæsning men forholdt sig ellers stille som en Mus af Frygt for at vække ham med Avisens Raslen. Det hændte i den senere Tid ikke saa sjælden, at Enslev saaledes lod sig overmande af Søvn, naar Mørket faldt paa og der blev Ro i Huset. Det varede kun et Øjeblik, og han holdt ikke af at mærke, at Veninden havde set det.

Men nu rettede han sig op. Det havde ringet.

„Det er Professor Bendix,“ sagde Frk. Evaldsen efter at have lyttet lidt.

„Bendix? . . . Hvad vil han?“